

Lezsák Sándor

Pusztinai kismagyar

Pusztinai kismagyar
Arany Jánost olvasott.

Kérdi apja, nagymagyar,
tudod-e, most hol vagyok?

Felel fia, kismagyar,
aki eddig hallgatott.

Angolföldön, képernyőn,
eszed azt a hot-dogot,

gyere haza mielőbb,
akkor leszünk boldogok.

Pusztinai kismagyar
Arany Jánost olvasott.

Kéri apja, nagymagyar,
olvass néhány mondatot!

Hadd lássam a szkájpon át,
hogy halad a magyarod!

Pusztinai kismagyar
Családi kört szótagolt.

Hallja apja, nagymagyar:
várjál még két hónapot!

Öregember Öregasszonyával

Így hallottam, adom tovább:
beteg volt az Öregasszony –
ápolgatta Öregember jó asszonyát.

Cseréli a borogatást.
– Hajnalban már nem köhögtél,
Zsuzska nénéd ződ kenőcse
az ördüngöt messze űzte.

Melnyedet már nem tapossa,
a kenőcsöt mind elnyalta,
de a szaga itt maradt. –

Öregember betakarja:
– Igyál egy kis mézes teát,
életet ad. Jövök mindjárt,
szomjaznak az állatok. –

Öregember öreg kútból,
gémeskútból friss vizet húz,
teletölti a kupát.

Ahogy indul istállóba,
Gáspár szomszéd így köszönti:
– Krisztus Urunk föltámadt! –

Visszakérdez Öregember:
– Való igaz, föltámadt? –

– Ne kérdezze, kedves szomszéd!
Jézus neve dicsértessék,
Valóban föltámadott! –

Öregember szinte dalolt:
– Ajjó, de jó! Föltámadott! –

Megy a házba Öregember,
jókedvűen mondogatja:

- Mondtam, ugyi, hogy föltámad!
Nem hitted el, pedig mondtam:
vasárnap van, vasárnap!
Krisztus urunk föltámadt!

Amióta betegem vagy,
egymást ütik a napok,
de most mondta Gáspár szomszéd,
vasárnap van, vasárnap!
Krisztus urunk föltámadt! -

Öregember Öregasszony
ágya elé térdepel:

- Beteg párom, énasszonyom,
halljad anyám énekét:

*Jé-zus feltámadta!
Ha-lált megrontotta!
Hála légyen az Istennek!*

*Ör-düing elmenekült!
Jé-zus mennybe derült!
Hála légyen az Istennek!*

*Szólj már egyetlen szót!
Jé-zus feltámadott!
Hála légyen az Istennek!*

Hosszú a csönd. Huzat vitte
át a szobán angyalkát.

*Szólj már egyetlen szót!
Jé-zus feltámadott!
Hála légyen az Istennek!*

A távolból kút nyikorog,
Öregasszony szeme ragyog:
elengedi koporsóját,
gyűrögeti takaróját.

- Jól van, Öreg, jól van,
vagyok most már jobban.
Ágyam szélén
üddögéltél eleget.

- Jól van, Öreg, jól van,
vagyok most már jobban.
Simogatott,
gyógyíttatott tenkezed.

- Jól van, Öreg, jól van,
vagyok most már jobban.
Én is kelek, Te is menjél,
menjünk a dolgunkra.

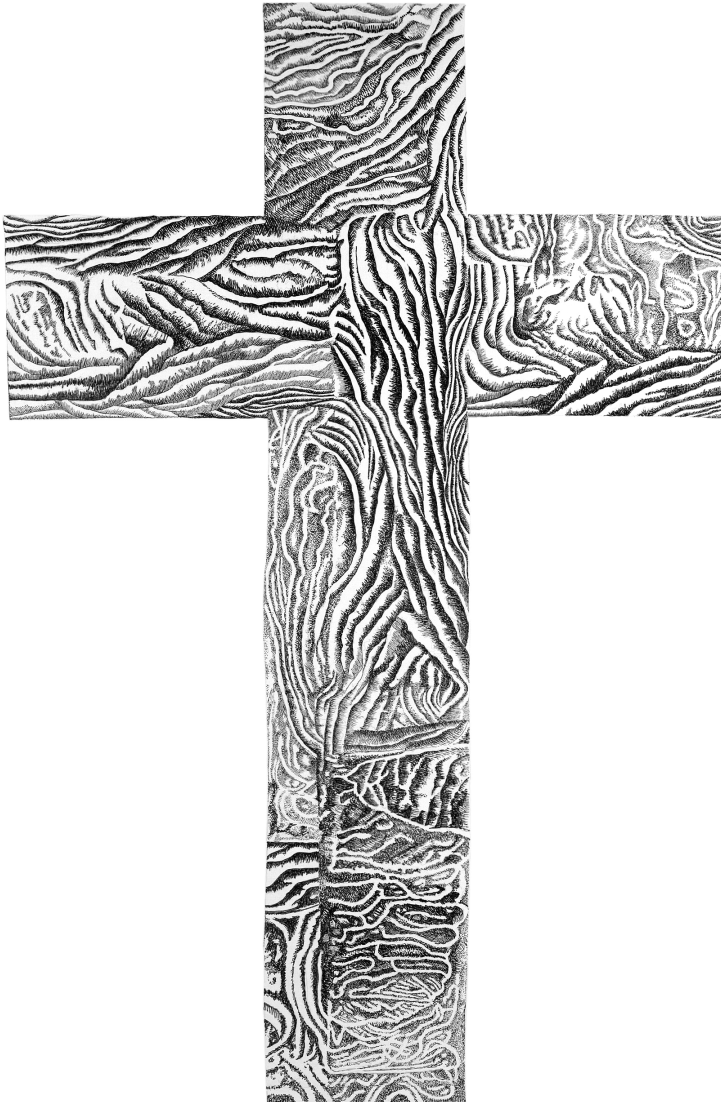
Menjünk a dolgunkra,
sonkát is kell főzni.
Holnap reggel jön a fiúnk,
itt fog reggelizni. -

Így hallottam, ennyi történt,
de nincs vége a dalnak:
Öregember, Öregasszony
földi létben, öröklétben
soha meg nem halnak.

Szerelem

Egyszer majd úgy ébredek,
hogy nem tudom,
hol vagyok, miért vagyok,
nem lesznek már évszakok,
sem éjszakák, sem nappalok,
és a Mindörökké világosságban
nélküled magam is csak
bolygó fény vagyok.

Ott is kereslek majd,
a végnélküli fényözönben,
világom világát,
szemed fényét, pillantását,
ahonnan visszaverődök,
hogy lelkünk fénye összeérjen,
és együtt legyünk újra
minden fénytörésben, ébrenlétben.

Kókay Krisztina: Nagypám emlékére (tus, 2013)